

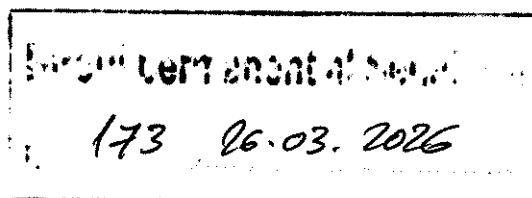

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. J/2537/2026 din data de 24.03.2026

Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/571 din 09.02.2026 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri* (b39/05.02.2026), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 19 martie 2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Sub acest aspect, Comisia a observat că prin propunerea legislativă transmisă spre avizare se urmărește:

- înăsprirea tratamentului sancționator al infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 143/2000 prin i) majorarea limitelor de pedeapsă, ii) excluderea posibilității acordării beneficiului suspendării executării pedepsei sub supraveghere, iii) excluderea posibilității soluționării cauzelor având ca obiect aceste infracțiuni prin renunțare la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, iv) majorarea limitelor de pedeapsă în cazul infracțiunilor rămase în faza tentată de la $\frac{1}{2}$ la $\frac{2}{3}$, v) înlocuirea cauzei de nepedepsire a persoanei care denunță autorităților, înainte de a fi începută urmărirea penală, participarea sa la comiterea infracțiunii cu o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă și vi) reducerea beneficiului reglementat în favoarea persoanei care a comis una dintre infracțiunile prevăzute de această lege și care denunță, în timpul urmăririi penale, alte persoane care au săvârșit infracțiuni legate de droguri de la $\frac{1}{2}$ din limitele de pedeapsă la $\frac{1}{3}$;

- reconfigurarea conținutului constitutiv al infracțiunilor prevăzute la art. 2 și la art. 4, în sensul eliminării distincției între traficul de droguri și deținerea drogurilor în vederea consumului

propriu, precum și împărțirea acestei infracțiuni în două variante normative distincte, în funcție de cantitatea drogurilor care fac obiectul operațiunilor incriminate;

- eliminarea necesității consimțământului consumatorului în vederea evaluării în scopul includerii acestuia în circuitul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri și a acordului scris pentru includerea acestuia în programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri;

- reducerea limitelor de pedeapsă în cazul finanțării faptelor incriminate prevăzute de Legea nr. 143/2000;

- incriminarea faptei de nedenunțare a oricărei infracțiuni prevăzute de Legea nr. 143/2000.

Față de propunerea înaintată, Comisia a apreciat că trebuie să se analizeze dacă rezultatul urmărit, *i.e.* descurajarea potențialilor infractori și diminuarea fenomenului infracțional în domeniul drogurilor, poate fi atins prin majorarea limitelor de pedeapsă.

În acest sens, s-a reținut că orice discuție cu privire la necesitatea modificării limitelor de pedeapsă nu trebuie să facă abstracție de diferitele concepții care stau la baza pedepsei penale și a condițiilor pe care aceasta trebuie să le întrunească pentru a servi în mod real și eficace la realizarea finalității sale.

Astfel, conform concepției retributive, pedeapsa reprezintă un echivalent al răului cauzat prin fapta penală săvârșită. Cu alte cuvinte, pedeapsa corespunde dezaprobării pe care legea penală a exprimat-o atunci când a incriminat și sancționat cu pedeapsă fiecare faptă socialmente periculoasă, în ordinea valorii obiectului juridic ocrotit.

Din perspectiva condițiilor pe care pedeapsa penală trebuie să le întrunească, cea relevantă aspectului analizat este justetea acesteia, adică să fie dreaptă. O pedeapsă dreaptă este cea care corespunde naturii și gravității faptei, precum și vinovăției celui care a comis-o. Legea nu trebuie să recurgă la pedepse decât acolo unde aplicarea acestora ar corespunde ideii de dreptate, proporțional calitativ și cantitativ gravității faptei.

Această viziune este reflectată și în expunerea de motive a actualului Cod penal, unde s-a subliniat necesitatea reaşezării tratamentului sancționator în limite rezonabile. În acest sens, s-a arătat că „practica ultimului deceniu a demonstrat că majorarea excesivă a limitelor de pedeapsă nu constituie o soluție eficientă pentru combaterea criminalității”, exemplificându-se prin situația infracțiunii de furt calificat, pentru care limitele de pedeapsă ridicate nu au condus la o scădere semnificativă a incidenței acestui tip de fapte.

Așadar, sub un prim aspect, s-a apreciat că întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care încalcă legea penală. Or, cu titlu de exemplu, se propun limite de

pedeapsă pentru infracțiunea de trafic național de droguri de mare risc superioare celor prevăzute pentru infracțiunea de omor (potrivit art. 188 C.pen., uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani).

Totodată, s-a remarcat faptul că limitele de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute la art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 au fost majorate recent, prin Legea nr. 45/2023, argumentele avute atunci în vedere fiind, în esență, identice cu cele care fundamentează prezenta inițiativă legislativă.

Or, efectele unei modificări a legii penale se manifestă doar pentru viitor, fiind necesar un interval rezonabil pentru evaluarea eficienței măsurii, întrucât dispozițiile legii penale mai severe se aplică exclusiv faptelor comise ulterior intrării sale în vigoare (respectiv, după data de 5 martie 2023).

De asemenea, Comisia a reținut că inițiatorul a optat în cazul infracțiunii prevăzute la art. 11 pentru pedepse de o severitate extremă, soluție cu atât mai discutabilă cu cât este vizată o infracțiune săvârșită cu intenție depășită. Astfel, de pildă, dacă infracțiunea de trafic național de droguri de risc, prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 a avut ca urmare moartea victimei, pentru infracțiunea complexă praeterintenționată agentul riscă pedeapsa detențiunii pe viață sau închisoarea de la 25 la 30 de ani închisoare.

Aceleași rezerve pot fi exprimate și cu privire la propunerea de reglementare a unor limite minime și maxime de pedeapsă extrem de apropiate, de natură a face dificilă realizarea unei individualizări juste a pedepsei de către instanțele de judecată, aplicarea unor pedepse între limitele 15-20 de ani, în cazul traficului internațional de droguri de mare risc, ori între limitele 25-30 de ani, în cazul infracțiunii praeterintenționate menționate fiind dificil de implementat practic.

În altă ordine de idei, cu toate că se afirmă necesitatea majorării limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000, în cazul infracțiunii prevăzute la art. 9 se propune, dimpotrivă, reducerea limitelor speciale de pedeapsă, fiind înlăturat mecanismul de determinare a limitelor de pedeapsă prin majorarea limitelor pedepselor aferente infracțiunilor la care se referă.

Referitor la eliminarea posibilității de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, precum și la imposibilitatea aplicării instituțiilor renunțării sau amânării aplicării pedepsei, Comisia a constatat că, date fiind limitele de pedeapsă propuse, aceste modalități de individualizare sunt, în majoritatea cazurilor, excluse prin efectul dispozițiilor Codului penal [art. 80 alin. (2) lit. d), art. 83 alin. (2), art. 91 alin. (1) lit. a) din Codul penal].

Astfel, cu titlu de exemplu, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 2 și 3, raportat atât la limitele actuale de pedeapsă, cât și *a fortiori* la limitele de pedeapsă propuse, se constată că

renunțarea la aplicarea pedepsei este exclusă, întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru aceste infracțiuni este închisoarea mai mare de 5 ani [art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal], iar amânarea aplicării pedepsei nu poate fi dispusă, întrucât în cazul acestor infracțiuni legea prevede pedepse mai mari față de limita de 7 ani închisoare [art. 83 alin. (2) din Codul penal].

Tot astfel, față de limitele de pedeapsă propuse, inclusiv beneficiul suspendării executării pedepsei sub supraveghere ar putea fi dificil de acordat, în contextul în care dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. a) din Codul penal impun ca pedeapsa aplicată să nu fie mai mare de 3 ani închisoare. Or, la o asemenea pedeapsă nu se poate ajunge decât în condițiile unui comportament procesual al inculpatului care, în definitiv, poate exclude în sine necesitatea încarcerării acestuia în vederea îndreptării.

Așadar, ca o primă concluzie, Comisia a apreciat că se impune o analiză atentă asupra eficienței reale a înăsprii tratamentului sancționator, în condițiile în care realitatea judiciară demonstrează că aceste infracțiuni continuă să fie comise chiar și în contextul unor pedepse deja severe.

În privința eliminării cauzei de nepedepsire a denunțatorului, Comisia a apreciat că măsura ar putea îngreuna combaterea traficului de droguri, întrucât obținerea probelor în acest domeniu este deosebit de dificilă, iar informațiile furnizate de denunțatori sunt, de multe ori, esențiale pentru stabilirea faptelor și identificarea participanților la activitatea infracțională.

Propunerea referitoare la eliminarea necesității consimțământului consumatorului în vederea evaluării în scopul includerii acestuia în circuitul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri [art. 19 alin. (1)], respectiv eliminarea acordului scris al consumatorului în vederea includerii acestuia în programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri este la fel de discutabilă. S-a apreciat în acest sens, întrucât evaluarea în discuție presupune colectarea de date personale sensibile, așadar aceasta presupune o ingerință în dreptul la viață privată al persoanei. Totodată, scopul acestor măsuri nu este sancționatoriu, ci vizează reinsertia și reabilitarea consumatorului, iar eficiența acestor servicii depinde tocmai de o participare voluntară a persoanei, iar nu prin constrângere.

Aceleași argumente au fost reținute de comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii în analiza unei propuneri legislative similare (b436/23.09.2025), în ședința din data de 06.11.2025.

Elementul de noutate adus de prezenta propunere legislativă rezidă în modificarea substanțială a arhitecturii infracțiunilor reglementate în prezent de art. 2 și art. 4, prin reconfigurarea acestora într-o manieră care elimină orice distincție între traficul de droguri și deținerea de droguri în vederea consumului propriu. În noua concepție normativă, aceste conduite sunt absorbite într-o singură încriminare, structurată ulterior în două variante

normative distincte, diferențiate exclusiv în funcție de cantitatea de droguri care face obiectul faptei.

Deși opțiunea de politică penală aparține legiuitorului – acesta fiind liber să stabilească, dacă apreciază oportună, sancționarea consumatorilor de droguri cu pedepse similare celor aplicabile traficantilor – Comisia a apreciat că delimitarea existentă în prezent (*de lege lata*) între cele două situații are la bază o diferență obiectivă, fundamentată pe realități logice și incontestabile. Traficul de droguri, prin natura sa, implică un pericol social distinct și amplificat față de simpla deținere în scop de consum propriu, atât prin impactul asupra sănătății publice, cât și prin contribuția la perpetuarea și extinderea fenomenului infracțional. În schimb, consumatorul, deși aflat în sfera ilicitului penal, se situează într-o poziție juridică și factuală diferită, care justifică un tratament sancționator diferențiat.

Mai mult decât atât, structurarea noii infracțiuni în două variante normative, în funcție de criteriul cantitativ, are ca efect direct reducerea limitelor de pedeapsă în ipoteza traficului de droguri în cantități reduse. Astfel, dacă în reglementarea actuală traficul unei cantități de până la 1 gram de droguri de risc este sancționat cu pedeapsa închisorii cuprinsă între 3 și 10 ani, potrivit noii propuneri pentru aceeași conduită maximul pedepsei ar urma să fie de 5 ani închisoare. O asemenea diminuare a regimului sancționator apare ca fiind în contradicție cu finalitatea declarată a intervenției legislative și cu argumentele invocate în expunerea de motive.

În plus, soluția propusă creează premisele unei fragmentări artificiale a cantităților de droguri traficate, în scopul încadrării faptei în varianta normativă mai ușoară. O astfel de practică ar conduce, în mod previzibil, la aplicarea doar sporadică a formei agravate, ceea ce ar slăbi eficiența mecanismului represiv și ar vulnerabiliza capacitatea statului de a combate în mod real și coerent fenomenul traficului de droguri.

Față de cele arătate, comisia de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în forma transmisă de către inițiator.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii
Judecător Andreea Șimona Uzlău

